

Kornelija Funke

DIVLJE KOKOŠKE
NA EKSKURZIJI

*Za Frederika, Anu, Simonu, Sebastijana, Linu,
Katarinu, Hanu, Tinu i sve druge Divlje kokoške i
Pigmeje na svetu.*

Naslov originala:

Cornelia Funke, *Die Wilden Hühner auf Klassenfahrt*

© Cecilie Dressler Verlag GmbH & Co. KG, Hamburg, 1996

Alle Rechte vorbehalten

Einband und Illustrationen © Cornelia Funke

Prava za srpsko izdanje © 2012 Ružno pače

Izdavači:

Ružno pače

Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad

Mono i Manjana – suizdavač

Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Urednik:

Nebojša Burzan

Tehnički urednik:

Goran Skakić

Lektura i korektura:

Milica Bracić

Za izdavača:

Miroslav Josipović

i Nenad Atanasković

Štampa:

Sajnos, Novi Sad

ISBN 978-86-7608-118-9

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Kornelija Funke

DIVLJE KOKOŠKE
NA EKSKURZIJI
sa ilustracijama autorke

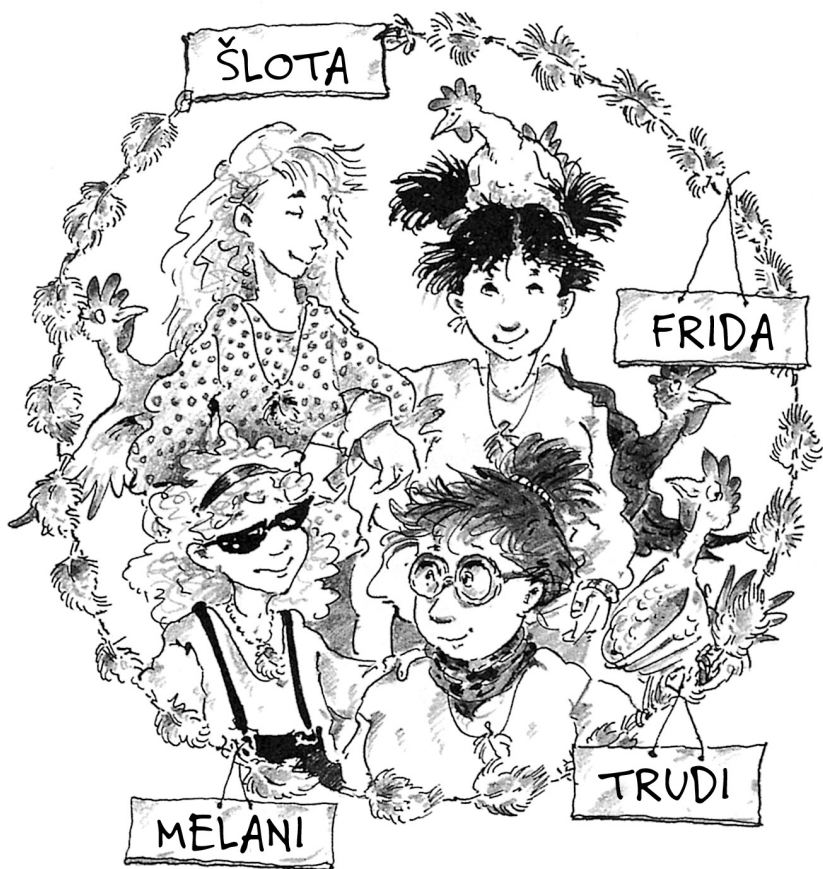
Korice i ilustracije:
Kornelija Funke

Prevela sa nemačkog:
Smiljka Blažin



Ružnopače

MÓNO i MANJANA



Mali prolog

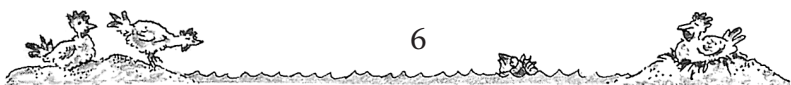
Ovo na levoj strani su one, *Divlje kokoške* – Šlota i njena najbolja drugarica Frida, lepa Melani i Trudi, koja je malčice punačka, ali je i najveća obožavateljka lepe Melani. One su zajedno već brdo zajedničkih doživljaja preturile preko glave, od kada je Šlota došla na ideju da osnuje jednu pravu družinu devojčica. U početku njih četiri time nisu htele ništa naročito da postignu, ali od kako su postale družina, Divlje kokoške sastajale su se svakoga dana posle škole, pile čaj, hranile kokoške Šlotine bake, odgonetale tajnu crnog ključa, i najednom su postale prijateljice, prave prijateljice.

Ah da, Divlje kokoške nisu jedina družina o kojoj će u ovoj priči biti reči. Postoje, naime, još četiri dečaka koji sa Kokoškama idu u isti razred. Oni se zovu Pigmeji. Svaki od njih ima mindušu u uhu i do sada su bezbroj puta uspeli da razljute Divlje kokoške – sve dok im nisu doslovno upali u mrežu, ali to je već neka druga priča...



Trenutno među Kokoškama i Pigmejima vlada mir i tako je već četiri meseca, što je, kako smatraju dečaci, proketo dugo, dosadno vreme...

Na taj način stižemo u jednu novu priču. Dakle, dižite zavesu, nastupaju Divlje kokoške.





– Dodite 'vamo! – vikala je Šlota i nasrtala na vrata kupea. – Brzo! Požurite malo!

Ona baci svoju putnu torbu na prazno sedište, jaknu na sedište pored, a sama se sruči na ono do prozora.

– Čoveče! Zašto tako žuriš?! – procedi Frida, koja samo što se nije, sa svojim dupke punim ruksakom, zaglavila u vratima kupea.

– Gde su ostale? – upita Šlota.

– Stižu! – odgovori Frida i podiže ruksak u mrežu za prtljag.

– Stavi svoju jaknu ovde, na prazno sedište – reče Šlota. – I navuci zavesu, da nam se ne bi još neko uvalio.

Kroz hodnik voza provlačilo se nekoliko dečaka iz njihovog razreda. Fred je pri tom isplazio Fridi jezik, a Torta i Štef su, svaki za sebe, uperili pogled u vrh svoga nosa, za opkladu – ko će duže.



– Pazi samo ove idiote – cerekala se Frida, slo-
žila svoju najgrozomorniju facu i uzvratila zrikavim
pogledom. Zatim je navukla zavesu.

Dečaci im kucnuše o staklo i provališe u susedni
kupe.

– Dakle – Frida se sruči na svoje mesto – Pigme-
ji su na okupu, pored nas, osim Vilija, ali i taj će stići.

– Oh, pa da, moglo bi da bude baš veselo – reče
Šlota i ispruži duge noge na naspramno sedište.

Neko je otvorio vrata kupea. Melani, koju su još
zvali i lepa Melani, promoli glavu kroz zavesu. –
Kako stoje stvari, ima li ovde mesta za još dve Divlje
kokoške?

– Upadaj, moliću lepo – reče Šlota. – Je li Trudi
sa tobom?

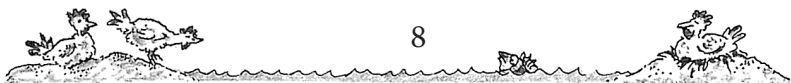
– Naravno.

Melani dovuče jednu ogromnu putnu torbu u
kupe.

– 'Jutro – pospano promrmlja Trudi.

– Moja dobrice – reče Šlota pomagajući Melani
da smesti putnu torbu u mrežu za prtljag. – Šta li si
sve samo ponela? Ceo svoj toaletni sto sa priborom
za šminkanje, i šta sve još?

– Ha-ha! – Melani sede pored Fride i ukloni lo-
kne sa lica. – Krpice, naravno. Na moru se nikad ne
zna kakvo će vreme da bude.



Šlota sleže ramenima. – Najvažnije je da ti je tvoj lančić tu.

– Pa naravno! Šta si ti mislila? – Melani je papirnom maramicom glancala svoje lakovane cipele. Oko njenog vrata visio je lančić sa jednim kokošijim perom, baš kao i kod ostale tri, samo što je kod njih pero visilo na kožnoj tračici.

Pero oko vrata bilo je oznaka pripadnosti družini i mogla je da ga nosi samo prava članica Divljih kokošaka.

– Mislim da ćemo se super provesti – reče Trudi.

Jednim trzajem voz je krenuo, da bi se sa mračne stanice polako izvezao napolje, na svetlost dana.

– Baš lepo vreme za naše putovanje na ostrvo, je l' da?

Melani izvuče kesicu gumenih medvedića iz jakne i posluži ostale tri.

– Ovo je za jednu uspešnu ekskurziju.

Šlota i Frida se poslužiše, ali Trudi odmahnu glavom. – Ne, hvala, na dijete sam.

– Od kad si ti to na dijete? – upita Šlota.

– Od prekjuče. – Trudi je zbunjeno čupkala svoj konjski rep i vrtela ga ukруг. – Oslabila sam već kilo. Zapravo, skoro kilo.



– Na dijete na ekskurziji!? – zacereka se Melani.
– To i nije loša ideja, s obzirom na hranu kakva nas tamo verovatno očekuje.

– Tako je. – Šlota virnu kroz prozor i prstom napisa svoje ime na prašnjavom oknu. Voz je prelazio preko nekog železničkog mosta. Pod njim se na sunčevoj svetlosti presijavala prljava reka. – Znae šta, ja sam baš stvarno uzbuđena.

– Stvarno? Još juče si pokušavala sve da nas ubediš, folirajući se kako si bolesna, da sve treba da ostanemo kod kuće – reče Frida.

– Da, juče – na to će Šlota. – Juče je bilo juče.

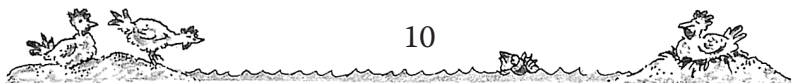
U susednom kupeu Pigmeji su pevali fudbalske navijačke pesme.

– Nemaju sluha ni da se nakašlju – utvrdila je Melani. – Šta kažete, kako bi bilo da i mi nešto za-
pevamo?

Šlota zastenja. – Oh, ne! Poštedi nas pevanja, molim te.

– Melani ima baš dobar glas – reče Trudi. – Ona i tako peva u horu i to prvi sopran. – Trudi je bila njen najveći poštovalac. Obožavala je Melani dva-
deset četiri časa dnevno.

– Oh, božanstveno! – Šlota se podrugljivo iskezi.
– Ali ako ovde zapevate, ima da iskočim kroz prozor.



Samo što je Melani otvorila usta i spremila se da uzvрати nečim ne odviše ljubaznim, kada neko zakuca na vrata kupea.

– Konduktar – prošaputa Trudi. – Gospode bože, gde li mi je vozna karta?

Ali bio je to samo Torta, najmanji i najglasniji član Pigmeja.

– Zdravo, pernata živino! – prodera se on. – Donosim vam jednu poruku.

Potom on ubaci Fridi cedulju u krilo, učini naklon savijajući kolena i ponovo zalupi vrata.

– Oh! – Melani zakoluta očima. – Kladim se da je to neka ljubavna poruka. Torta je već odavno bacio oko na Fridu.

– Njesra! – promumla Frida, ali ipak pocrvene kao rak zbog opaske koju joj je uputila Melani.

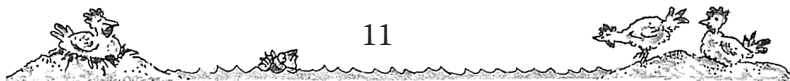
– On je i Melani već pisao ljubavna pisma – prošaputa Trudi zaverenički.

– Ta ti je vest bajata – reče Šlota. – 'Ajde, Frida, pročitaj nam to već jednom.

Nevoljno, Frida odmota ceduljicu. Ostale Kokoške radoznalo se nagnuše nad njom.

– Nije ljubavna poruka – utvrdila je Šlota. – Ovo je Fredovo maslo.

Fred je bio šef Pigmeja.



– *Upozorenje Divljim kokošičkama* – pročita Frida. – Oh, čoveče! Uvek moraju da naprave neku grešku. Zašto svoju družinu jednostavno ne nazovu Analfabete?

– Kakvo je pa to upozorenje? – upita Trudi, uznemireno nameštajući naočari.

– Momenat – Frida širom razvi cedulju. – Ovo uopšte nije tako lako dešifrovati. *Ovim putem vas obavestavamo, mi, ozloplašeni Pigmeji, da mirovni ugovor sa bebnim bednim Divljim kokošičkama nema važnost na tuđoj teritoriji. Primite, dakle, to k' zna-njima znanju, kokoške. Potpis: Pigmeji.*

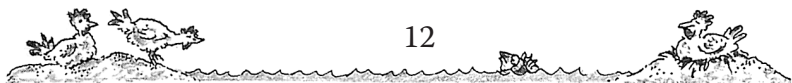
Frida podiže glavu. – Oh, ne! Zar sad opet sve da krene natraške!

– Tako sam nešto i očekivala! – uzviknu Šlota. Ona lupi dlanom o dlan. – Baš lepo! Zažaliće oni već zbog ovoga.

– Ali na brodu mirovni ugovor još uvek važi, zar ne? – upita Trudi. Već od same pomisli na vožnju brodom, kojim treba da se odvezu na ostrvo postajala bi bleдозелена u licu. – Samo da mi ne ukradu kese za povraćanje, jer meni će sasvim sigurno biti muka već od samog ljuljanja na moru.

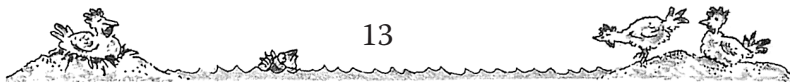
Šlota slegnu ramenima. – Rekla bih da je to stvar pregovora. To ću razjasniti sa Fredom.

– Ne ljulja se ta lađa baš tako jako – reče Frida.



– A osim toga... – cerekala se Melani – osim toga, to uopšte nije loše za tvoju dijeteu.

Na to je Trudi mogla samo kiselo da se nasmeje.

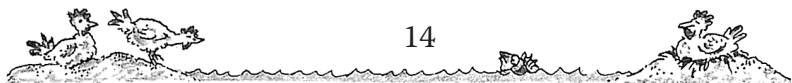




Trudi je mučila morska bolest, iako je more toga dana bilo sasvim mirno, i stara olupina od lađe, koju su iznajmili za tu priliku, nije mogla da upadne u bilo kakvu nepriliku.

Međutim, Trudi nije bila jedina. I gospođa Ružić, njihova nastavnica, zamicala je svaki čas u klonju, a Štef, glavni mađioničar među Pigmejima nije bio u stanju da izvede ni jedan jedini trik sa kartama. Vrlo brzo njegovo okruglo lice pozelenelo je kao mlada salata.

Dok je Trudi vožnju morem provodila u „mionirisnom“ brodskom klozetu, Melani je sve vreme zajedno sa Fredom i Tortom visila na automatima za igru. Obzirom na nedavno objavljeni raskid mirovnog ugovora, Šlota je smatrala da je to sa njene strane neumesno, ali nije bila raspoložena za svađu. Umesto toga, izašla je sa Fridom na palubu. Posmatrale su more, dopuštale slanom vetru da im duva



kroz nozdrve i osećale su se čarobno. Frida je bila zadovoljna što će na nekoliko dana otići od kuće, pošto je, od kada je njena mama ponovo počela da radi, ona češće nego ranije morala da čuva malog brata, a Šlota – Šlota je smatrala da uostalom na svetu ničeg boljeg i nema nego otisnuti se sa najboljom drugaricom na krstarenje brodom i posmatrati more. A Frida jeste njena najbolja drugarica.

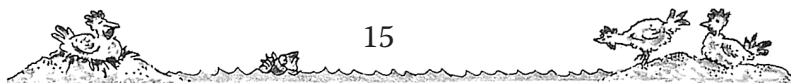
– Zar ne bi bilo lepo da postanem galeb, šta misliš? – oglasila se Frida. – Verujem da bi se meni to dopalo.

– Onda bi po celi dan morala da jedeš samo živu ribu. – Šlota se nagnu preko rešetkaste ograde i pljucnu odatle u sive talase. – Mislim da bih ja radije bila gusar, i to na nekom velikom jedrenjaku, čija jedra škripe na vetru i krckajući zatežu užad. Tamo bih svake noći spavala u korpi na jarbolu, dok ne bih napamet naučila gde se nalazi koja zvezda.

– I to ne zvuči loše – uzdisala je Frida, žmirkajući zbog sunca koje joj je išlo u oči.

– Pogledaj, tamo napred! Mislim da je to naše ostrvo.

Sa lađe su odmah prešli u autobus. Kada ih je on napokon dovezao pred mesni školski dom učenika, bilo je već rano popodne.



Gospođa Ružić bila je od vožnje brodom još uvek nesigurna na nogama, ali je i uprkos tome uspela da ceo razred u priličnom redu i miru okupi oko sebe. Gospodin Prašković, nastavnik nemačkog i „muški pratilac“ na ovom putovanju, stajao je kao i uvek nekako malo odsutno i sve ravnodušno posmatrao.

– Dakle – glas gospođe Ružić zvučao je nešto drhtavije nego inače. – Naše su sobe na prvom spratu, u desnom hodniku naniže. Bez jurnjave, bez gurnjave, za svakog od vas ima po krevet. Unesite sada u potpunoj tišini svoje stvari u sobe, a u četiri sata ponovo ćemo se okupiti ovde dole u ulaznom holu i zajedno otići u jednu šetnju po obali. Slažete se?

– Šetnja po obali! – Torta zakoluta očima. – Oh, kako samo to uzbudljivo zvuči.

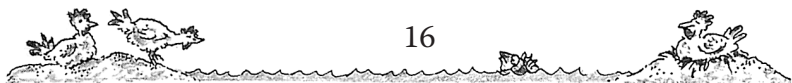
Gospođa Ružić ga samo značajno pogleda i on se umiri. Bila je majstor u tim stvarima.

– Šta je sa ručkom? – zabrinuto upita Štef. Lice mu je povratilo uobičajeno rumenilo.

– Ovde je ručak uvek tačno u jedan – rekla je gospođa Ružić. – Danas, dakle, nećemo imati ručak i zato je trebalo da ponesete užinu za put.

– Ja sam već sve to pojeo – tužnim glasom izjavi Štef.

– I ispovraćao! – dobaci Fred uz široki kez na licu.



– Ništa nećeš izgubiti na mišićnoj masi, Štefe – mumlao je Vili. – Do večere će ti sigurno biti dovoljne tvoje masne rezerve.

Štef pocrvene, a gospođa Ružić pljesnu dlanovima.

– Dakle – reče ona – sami se smestite po sobama. Gospodin Prašković i ja ćemo vas potom obići.

– *Bingo!* – promumla Šlota ostalim Divljim kokoškama. – Prva soba je naša.

Pojurile su najbrže što su mogle. Sa ogromnom torbom koju je Melani ponela, stvar nije bila tako jednostavna. Iako joj je, doduše, Trudi pomagala u nošenju, drugi učenici su uspeali da ih preteknu. Prva soba bila je već popunjena kada su Divlje kokoške stigle gore. U sledećoj su već sedela dva dečaka.

Bez daha, Šlota je jurnula u treću.

– Prokletstvo! Šestokrevetna soba! – gundala je. – Jesu li ovde sve sobe šestokrevetne?

Stigle su i Frida i Melani i osvrtale se unaokolo. – Ja spavam gore – rekla je Melani. – Ispod nemam dovoljno vazduha.

– Ovaj ovde je moj – Šlota zavitla svoju torbu na gornji krevet do prozora. – OK?

– Meni je sasvim svejedno – rekla je Frida i spustila svoj ruksak na donji krevet.



– Gde li se zadržala Trudi? – nervozno je upitala Šlota. Već je u nekoliko navrata neko promolio glavu kroz vrata, ali niko drugi nije ušao u sobu.

– Trudi je ispustila torbu – saopšti Melani i zalapi žvakaću gumu između snežno belih zuba. – Nasred stepenica. Sada mora da skuplja sve svoje stvari.

– I ti si je tamo ostavila samu? – pitala je Frida. – A ona je tebi pomogla sa tom tvojom džinovskom torbom.

– E pa, morala sam najpre da se pobrinem za svoju torbu! – bunila se Melani.

– Idem da joj pomognem! – Frida potrča prema vratima.

– A kako mislite da ja sama mogu da zadržim sve krevete da ostanu slobodni za nas? – povikala je za njom Šlota.

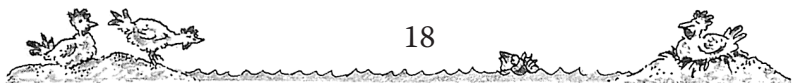
– Ah, snaći ćete se vas dve već nekako – uzvratila joj je Frida i zatim iščezla kroz vrata sobe.

Melani i Šlota se pogledaše.

– Uopšte ne treba tako da me gledaš! – frknu Melani. – I sada sam opet ja kriva, je l' tako?

Ponovo se otvoriše vrata. Tri devojčice iz njihovog razreda proviriše unutra.

– Ima li ovde još neko slobodno mesto? – snebivajući se upita jedna od njih.



To je bila Vilma. Pored nje je stajala Matilda, nova učenica u razredu.

– Jasno je da ovde još ima mesta – rekla je Nora, treća devojčica. Ona se probi pored druge dve i uđe u sobu.

– Neee, nije tako – Šlota joj ljutito prepreči put.
– Frida i Trudi stižu odmah.

– Pa šta!? – Nora baci svoju torbu na gornji krevet, koji je još bio slobodan. – Preostaju još dva slobodna kreveta. Teško da to može da skapira vaš kokošiji mozak.

Šlota stegnu usne. Melani ne zucnu ni reč. Ona je opet revnosno čistila cipele.

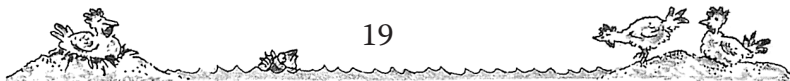
– Zdravo! – Frida uđe ponovo u sobu, vukući za sobom, kao privezanu brodskim užem, zadihanu Trudi.

– Zar ne vidite? – Šlota prekrsti ruke. – Ove dve pripadaju nama. Jedna od vas mora napolje.

Vilma i Matilda se pogledaše.

– Ja ne mrdam iz ove sobe – zainatila se Vilma.
– Pored toga, teško da još negde ima slobodnih mesta. Možda ima, ali u onoj sobi sa lujkama, u takozvanoj „magarećoj sobi“. Ja odavde ne izlazim.

– Tja, moje iskreno saučešće, ali jedna od vas svakako će morati da izađe! – Šlota brzo uze od Trudi njenu torbu i baci je na krevet ispod Melani.



Ona je sedela gore i četkala kosu. – Mogu i ja da odem – rekla je. – Meni to neće biti problem, stvarno.

– Šta ti to lupetaš? – značajno ju je pogledala Šlota. – Mi smo se ipak zaklele da ostajemo uvek zajedno. Ti si to zaboravila?

– Zaklele se! Uh, je! – Nora složi grimasu, uze jedan zabavni časopis iz svoje torbe i udobno se zavalila na krevet. – Ah, da, vas četiri ste neka družina. Divlje patke, ili tako nešto.

Šlota joj uzvratilj ljtutim pogledom.

Vilma i Matilda još uvek su stajale u vratima.

– Onda, ipak ja idem – promumla Matilda.

Ona iznese ponovo svoju torbu napolje na hodnik, a da nikoga više nije ni pogledala i zatvori za sobom vrata.

Frida pogleda Šlotu pogledom punim prebacivanja. – Zar ti baš ne možeš da budeš malo ljubaznija? Ona je i inače tako često sama, a sada još mora u sobu sa lujkama, da svake večeri sluša žvaku o dečacima i krpicama.

– Uostalom, one i nisu baš tako loše – reče Melani.

– Ma nemoj! – Šlota je ljutito pogleda.

– Pa ti si se najviše bunila da Matilda uđe u našu sobu!



– Prestanite već jednom da se svađate! – viknu Trudi. Suze su joj grunule na oči i samo što nije potpuno pala u bedak.

Sa zadovoljnim osmehom Vilma je svoju torbu stavila na krevet ispod Norinog, a potom je sela pored nje.

– Znaš šta? – uznemireno je počela, vrteći se po svom dušek. – Ja sam i tako želela da dođem u vašu sobu. Želim zapravo da postanem Divlja kokoška.

Šlota namršti čelo. – A tako? Ali, to nije moguće. Nas četiri je sasvim dovoljno. Sem toga... – ona protrlja nos. – Sem toga, morala bi da prođeš bar kroz jednu avanturu, pa da postaneš Divlja kokoška. To je ispit, razumeš?

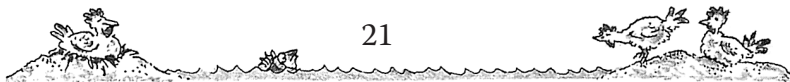
– Kakav sad pa ispit? – zapanjeno upita Trudi. – Pa, ja nisam nikakav...

Šlota joj dobaci jedan preteći pogled i Trudi odmah učuta.

– Znaš šta, Vilma – Melani skoči sa svog kreveta. – Biti Divlja kokoška, i nije ti to baš nešto naročito.

Šlota je izgledala kao da će svakog trenutka eksplodirati.

– Premda – nastavila je Melani – to donosi mnogo uživanja, zaista mnogo. Na primer, kada se love ribe.



– Ribe? – začudi se Vilma.

– Pigmejske ribe – reče Melani.

Ostale Kokoške su se cerekale. Oh, da, te su se avanture sve dobro sećale, a i Pigmeji je sigurno neće zaboraviti do kraja života. Zaista je začuđujuće da se posle tog poniženja usuđuju da prekrše primirje.

– I gde li su se sada smestili Pigmeji? – upita Šlota.

– Možemo malo da izađemo, da ih potražimo – predloži Frida. – Kako ti je, Trudi?

– Oh, otkad mi se tlo pod nogama ne ljulja, sasvim dobro – odgovori Trudi.

Vilma skoči sa svog kreveta. – Mogu li i ja sa vama? – pitala je.

– Ne! – odseče Šlota i otvori vrata.

Melani promoli glavu iz sobe. – Hodnik je prazan! – obavestila ih je.

– Samo se oseća miris Praškovićeve cigarete.

– Pa onda možemo da krenemo! – prošaputa Šlota.

Tiho, kao pravi Indijanci, Divlje kokoške išunjaše se napolje na hodnik.

Nora se nije pomerila iza svog zabavnog časopisa, dok je Vilma ljubomorno gledala za njima.





Pigmeji su se uglavili u jednu četvorokrevetnu sobu, na drugom kraju hodnika. Direktno iza kupatila. Nije ih bilo teško pronaći, jer su njihova vrata stajala širom otvorena, a Tortin glas se razlegao po celom hodniku. Neumorno je pričao viceve kojima se samo on smejao.

I Frida. Ona je bila jedina u razredu koja nije mogla da odoli njegovim vicevima. Smejala se i sada.

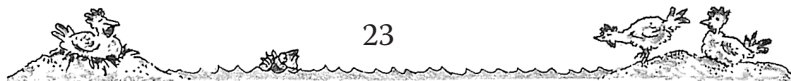
– Prestani da se cerekaš! – šaputala je Šlota, dok se prikradala otvorenim vratima.

– 'Zvini! – šaputala je Frida, ali se i dalje bespomoćno smejala.

– Pa dobro, ostani ti ovde – siktala je Šlota. – Ti i Trudi pokušajte da provalite gde su sobe nastavnika. Dođi, Melani.

Bez ijednog šuma njih dve su produžile dalje, sve dok se nisu našle direktno ispred sobe Pigmeja.

– 'Ej, pogledajte – upravo je ostale obaveštavao Štef – znam jedan novi trik.



– Već ga znamo, Štefe – reče Fred. – Vili, zatvori vrata. Vreme je za dogovor u vezi sa Kokoškama.

– OK.

Šlota i Melani su se priljubile uza zid što su više mogle. Jasno su čule korake koji ima se približavaju.

– Samo trenutak – kazao je Vili sada već sasvim blizu njih. – Ovde desno već posle...

I dok si rekô keks, našao se na hodniku.

– Zdravo, Melani – ispalio je Vili uz svoj najblistaviji frankenštajnski izraz lica. – Ipak sam nanjušio tvoj parfem. 'Ej, Frede, baci pogled, samo da vidiš ko je ovde.

– Ne umišljajte samo da je nešto naročito u pitanju! – Šlota se pravila kao da gleda kroz njih dvojicu. – Krenule smo do kupatila.

– Stvarno?! U tom slučaju, prošle ste ga – reče Fred. – Trebalo bi da promenite ime u Čorave koke.

– Znate li šta radimo sa špijunima? – upita Vili.

– Neee, a šta to?

Melani napravi jedan balon od žvakaće gume i otisnu ga da se rasprsne tačno ispred Vilijevog nosa. Njoj se to moglo oprostiti. Ona nije bila plašljiva, a sve ovo bilo je utoliko hrabrije, kada se zna kako se Vilijev osećaj za humor mogao meriti na kašičicu.

– Dakle, da niste devojčice – zarežao je Vili – već biste...



– Zaboravi to – i Fred ga povuče korak unazad.

Melani se okači o Šlotu, još jednom se iskezi dečacima i povuče Šlotu u kupatilo.

– Čoveče, Melani! – Šlota se oslobodi njene ruke. – Zar moraš uvek po svaku cenu da se poliješ tim parfemom od glave do pete? Sada pojma nemo šta ovi smeraju.

Melani slegnu ramenima i pogleda se u ogledalo. – Pa šta? Ma što sve to shvataš tako *dramatično*?

Ona izvuče iz džepa na suknji jednu malu četku i poče da češlja kosu. Šlota to nije mogla da razume.

– Šta se desilo? – bez daha, Trudi banu u kupatilo. – Videle smo da su vas ukebali.

Šlota potvrdi. – Zato što Melani voli da miriše kao cvetić na dve noge. Jedino što smo saznale jeste gde se nalazi njihova soba.

– Nastavnici su tamo, odmah u podnožju stepenica – rekla je Trudi. – Tačno na početku hodnika. Miris duvana Praškovićevih cigareta probija čak i ispod vrata, a Ružička je natpis sa svojim imenom okačila o kvaku.

Melani je završila sa četkanjem kose. – Gde je Frida?

– Ah, otišla je da proveri gde se Matilda smestila. Krivo joj je zbog onoga što se desilo.



– Jeste li videli da li je ponela alarm za bebe? – pitala je Šlota.

– Kakav sad alarm za bebe!? – pitala je Melani.

– Rekla sam joj da ponese alarm za bebe svog malog brata – odgovori Šlota. – Kada dečaci siđu dole, smislila sam da uletim u njihovu sobu i sakrijem tu stvarčicu. Vaše zaduženje trebalo je da bude da se niko od njih u tom trenutku ne popne gore.

– Oh, sada će već i gospođa Ružička – vrtela je svoj film Trudi. – Ali šta će nam taj alarm za bebe?

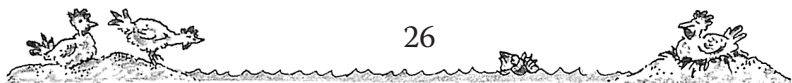
– Pomoću njega bismo mogle da prislušujemo Pigmeje – objasni Šlota. – Ne bismo ih čuli baš naročito jasno, ali bolje išta nego ništa. Kod kuće sam ga isprobala sa Fridom.

– Nije loše – cerekala se Melani. Pogledala je na sat. – Za deset minuta moramo da budemo dole. Bilo bi bolje da ne zakasnimo, znaš da Ružička to nikako ne voli.

Šlota potvrdi. – Naravno. Brzo pošaljite Fridu ovamo.

Nije prošao ni minut, kada je Šlota začula kako neko užurbano silazi niz hodnik.

Ona skoči sa daske na prozoru, na koju se koliko-toliko udobno smestila, i stade kao ukopana.



– Zdravo, Frida – čula je kako kaže Torta. Mora biti da je stajao tačno ispred vrata od kupatila.

– Zdravo! – odgovori Frida kao bez daha.

– Kakva je, hm... – Torta se nakašlja. – Kakva je vaša soba?

Šlota nasloni uvo na vrata. Šta će iz ovoga da ispadne?

– Dobra je – reče Frida. – Gledamo pravo na more.

– Super – opet je to bio Torta. – Mi, nažalost, ne gledamo na more. Ja volim more, a ti?

– Hm... Da. Mnogo – reče Frida.

Šlota pogleda na sat. Bilo je tačno tri. Koliko dugo samo ovo dvoje misle tu napolju da tako bezbrižno čavrljaju?

– Kakva ti je to smešna stvarčica u ruci?

Oh, ne! Alarm za bebe. Stvar je propala. Frida tako loše laže.

– To? Ah, to! – Frida je upala u klopku. – To je, hm, to je jedan uređaj za uzemljenje za... Za moju električnu četkicu za zube.

– Smešna stvarčica – reče Torta. – Pa dobro, vi-dećemo se, važi? Zvaću te na sladoled.

– OK – složila se Frida.

Zatim je najzad našla spas u kupatilu. Vrata samo što se nisu zalepila Šloti za glavu.



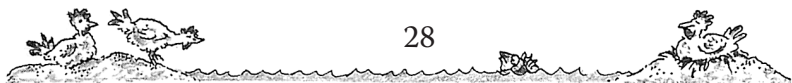
– Čoveče! O čemu se radi? – prosiktala je Šlota.
– Meni ovde samo što noge nisu urasle u stomak.

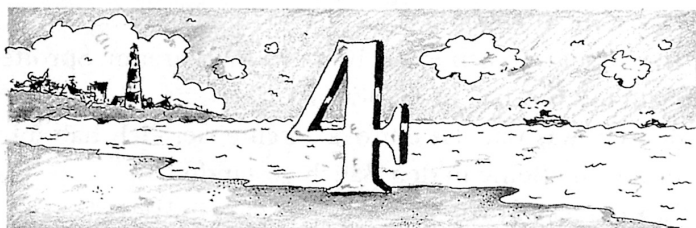
– Evo ga. – Frida položi alarmni uređaj na jedan lavabo. – Pa šta je trebalo da uradim?

– Uređaj za uzemljenje četkice za zube! – Šlota se cerekala. – Nije loše, ali sada gledaj da što pre siđeš dole. A, a nastavnici Ružički reci da sam ja još uvek u klonji.

– OK. Videćemo se – rekla je Frida i ponovo iščezla iz kupatila.

A Šlota je čekala da Pigmaji najzad krenu dole.





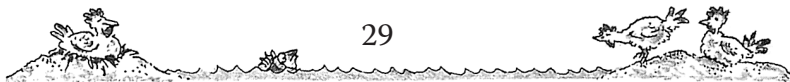
Vreme je još uvek bilo divno kada je nastavnica Ružić ceo razred pvela u šetnju do plaže. Nastavnik Prašković namirio je svoju želju za duvanom i zaboravio na cigarete neko vreme. Ravnodušno je posmatrao more.

Šlota je malo zakasnila i nastavnica Ružić ju je opomenula pred svima, ali Pigmeji ništa nisu posumnjali.

Odmah pored Fredovog kreveta, kod prozora, Šlota je pronašla utičnicu za alarm za bebe. Sakrila ga je iza zavese. Alarm za bebe bio je posatvljen i spreman. Šlota jedva da je poverovala da je imala toliko sreće.

– Prekrasno, zar ne? – Frida samo što se nije saplela o svoje noge, jer je neprekidno posmatrala more.

– Hm, baš lepo – mumlala je Trudi, nervozno grickajući jabuku, dok je Štef samo nekoliko koraka dalje praznio veliku kesu čipsa.



Ni Melani nije izgledala baš previše zadovoljno. – Dakle, na moru je stvarno bez veze! Većito taj vetar! – gundala je. – Osećate li kako vam na jedno uvo ulazi, a na drugo izlazi?

– Stavi neku kapu – reče Šlota. – To, doduše, ne izgleda baš lepo, ali ti barem greje uši.

Melani se napravi da nije čula ovu opasku.

– Hej, Šlota! – neko otpozadi povuče Šlotu za rukav. Bila je to Vilma. – Pogledaj šta sam sebi napravila.

Ponosno je poturila Šloti pod nos traku sa jednim perom. Šlota se ljutito namršti.

– 'Ej, bre, tako nešto smeju da nose samo Divlje kokoške. Smesta da si to bacila, je l' ti jasno?

Vilma neveselo vrati pero ponovo ispod pulovera.

– Pa dobro, neću ga nositi – snuždila se. – Sem toga, ovo je galebovo perce, a ti ne možeš da mi zabraniš da njega nosim, zar ne?

Frida se kreveljila i Trudi je morala na to da se nasmeje. Jednim besnim pogledom Šlota prostreli obe.

Vilma je ponovo cimnu za rukav. – Eeej, Šlota! A kako bi bilo... Možda bi ja trebalo najpre malo da budem vaš obaveštajac? Ili da čuvam stražu? Stražara nikad dosta!

